

разплакахме, зарадахме отъ радостъ. Разплака се и твърдияния чичо Стоименъ.

— Стоимене, къде е Коле — братъ ти? — презъ сълзиви попита мама.

— Како, Богъ да го прости! И той загина, стана жертва за освобождението на България, — отвърна чичо: — Него не убиха за нѣкоя вина, а защото бѣше българинъ. Сега всички трѣба да се утешимъ и възрадваме.

— Невѣсто, — обърна се Селимъ къмъ мама и прибави: — което е наредено отъ Аллаха, то става. Всичко отъ него идее.

— Така е, Селимъ ефенди, — рече мама и престана да плаче.

Баба се приближи до чичо, който седѣше на триножното столче, загледа го съ загорѣлитъ си отъ скърбъ очи и почна да му глади косата като на дете. Най-после и въ нейнитѣ отдавна угаснали взори усмивка просия.

Сложиха трапеза за вечеря. Голѣма веселба се дигна. Съседитѣ се учудиха, понеже не бѣха узнали, че чичо Стоименъ е пристигналъ. Когато се загледаха въ двора, смаяни останаха, че тамъ се рѣха и пазѣха заедно въоръжени комити и турци. И зашушукаха си съседитѣ весело. Скоро отъ тѣхния шепотъ се разнесе отъ дветѣ страни на махлата. Още презъ нощта всички българи знаеха за чичовото радостно връщане.

До заранята всичко спокойно мина.

Както казахъ по-рано, предъ конака се готвѣше славено посрещане на командующиятъ окупационния отредъ. Все повече и повече се трупаше народъ. Ето зададоха се една сотня казаки. Тѣ образуваха предъ множеството отъ дветѣ страни шпалиръ. Най-после показа се и високия гост на хубавъ блѣ конь заедно съ своя щабъ. Всички въ блѣскава парадна униформа. Най-напредъ се представи духовенството. Поднесе хлѣбъ и соль. После чичо Стоименъ заедно съ учителитѣ, после останалитѣ първенци. Следъ тѣхъ Колаасъ Селимъ, който предаде ключоветѣ, като се низко